

med mange deltagende parter fra hele denne sektor fandt man frem til noget, som man mente var fornuftige redskaber for bestyrelsesmedlemmerne rundt omkring.

På den baggrund synes jeg også det vil være fornuftigt at gribe det hele rimelig pragmatisk an, og det vil jeg i hvert fald selv meget gerne bidrage til. Udvalget bestemmer selvfølgelig selv, hvordan det vil gribe sagen an, men jeg synes, man skal tage lovforslaget punkt for punkt og sige: Er dette noget, der kommer i karambolage med den undersøgelse af Finanstilsynet, som nu bliver sat i gang, eller er det nogle redskaber, som vi under alle forhold gerne vil give bestyrelsesmedlemmerne og andre ansvarlige, og så i øvrigt se, hvad der udkrystalliserer sig? Som jeg forstod ordførerne i dag, er der i hvert fald mulighed for, at en hel del af de forslag, som er stillet her, ikke behøver at afvente undersøgelsen af Finanstilsynet.

Jeg vil godt sige, at jeg selvfølgelig selv har overvejet, om jeg skulle vente med at fremsætte lovforslaget, for hvem vil stå og flagre med det, hvis det ikke er rette tid og sted? Jeg har på den anden side vurderet – og det har vi også i regeringen – at jeg nok ville begå den forsømmelse at undlade at fremsætte det, når der foreligger gode og velgennemarbejdede forslag, som kan styrke bestyrelsesmedlemmernes arbejde, herunder spørgsmålet om indskydgarantifonden, forhøjelsen til 300.000 kr. osv. Og vi er altså nået til den fælles erkendelse i regeringen, at det under alle omstændigheder er fornuftigt at fremsætte lovforslaget nu.

Jeg kan bestemt ikke udelukke, at undersøgelsen af Finanstilsynets måde at arbejde på – om det f.eks. også i fremtiden er gearret til at føre tilsyn med de koncentrationer, hr. Frank Aaen talte om, osv. – kan føre til, at vi skal have en yderligere ændring af bank- og sparekasseloven i næste folketingssamling; det kan jeg bestemt ikke udstede garantier for at vi ikke skal, det er meget tænkeligt. Men hvad der er gjort, er gjort, og jeg synes ligesom hr. Rahbæk Møller, at det, man kan få gjort, skal man gøre her og nu og ikke udskyde det. Sæt der nu skete et eller andet, hvor det indgreb kunne have hjulpet.

Alt dette er den ene side af sagen.

Fru Pernille Sams beklagede, at regeringen havde forhandlet med SF. Jeg behøver vel ikke at oprulle meget af forhistorien, og det meste er også foregået før min tid som erhvervsminister; men jeg må dog erindre om, at aftalen med SF blev indgået på baggrund af udviklingen i Var-

de Bank-sagen. Jeg ved ikke, om vi skal tage diskussionen om V's og K's rolle i den forbindelse en gang til eller lade være, men jeg er mest tilbøjelig til at lade være, for det er fortid. Men SF's særrolle i denne sag skyldes en aftale, der blev indgået mellem regeringen og SF dengang, og den lever vi selvfølgelig op til. Men dermed være bestemt ikke sagt, at jeg ikke, som også fru Kirsten Jacobsen var inde på, ønsker et så bredt flertal som muligt her.

Jeg kan også helt respondere på, hvad der er blevet sagt om kommissoriet for udvalget om Finanstilsynet. Jeg har fremsendt det til udvalget, og jeg vil gerne understrege, at det ikke er ved Erhvervsministeriets hjælp, det er blevet lækket til dagspressen. Hvis Erhvervsudvalget ønsker at drøfte kommissoriet – meget gerne snart, for ellers går tiden – er jeg helt klar til det. Det, vi har bestræbt os på, er at lægge et så bredt kommissorium som overhovedet muligt, så vi ikke på forhånd afskærer kyndige folk fra at drage de og de konklusioner, hvordan de nu end måtte blive. Vi vil ikke afgrænse noget, og derfor er kommissoriet så bredt formuleret, som tilfældet er.

Et par ord om kritikken af Finanstilsynet. Det er da klart, at enhver kan få øje på kritiske artikler og på velbegrundet kritik. Så sent som for en uge siden har jeg bekræftet over for Erhvervsudvalget, at jeg i sagen om Varde Bank deler den opfattelse, at der blev begået en klar fejl, da man ikke fik hensat tilstrækkelige midler på det rigtige tidspunkt; det er helt klart. Netop på den baggrund kan jeg selvfølgelig godt undre mig tilfældigt over, at man – jeg tror, det var fru Pernille Sams, der nævnte det – ikke er parat til at sige, at hvis der er en samlet risikoprofil, der adskiller sig fra andre pengeinstitutters, må Finanstilsynet godt kræve øgede hensættelser.

Hvis jeg kort skal repetere, hvad der er gået galt de gange, hvor det er gået galt, har det i høj grad været et spørgsmål om, at hensættelserne ikke har været tilstrækkelige. Det har både været banken, revisorerne og Finanstilsynet, der har været galt på den, det er jo ikke kun Finanstilsynet. Derfor mener jeg også, at vi nok burde kigge på, om man skal give den øgede bemyndigelse.

Jeg vil også erindre om, at når kritikpunkterne af Finanstilsynet er nævnt, skal det altså ikke overses, at Finanstilsynet vel nok behandler 10.000 engagementer om året. At der ikke skulle begås fejl, ville være umenneskeligt at forlange, og det er der vel heller ingen der kan forestille